

ZLO MÁ VIAC TVÁRÍ.
DOKÁŽE **ERIKA FOSTEROVÁ**
ODHALIŤ VŠETKY?

ROBERT
BRYNDZA

ANJEL
SMRTI

OD AUTORA SVETOVÉHO BESTSELLERU
DIEVČA V ĽADE

ROBERT
BRYNDZA

ANJEL
SMRTI

ROBERT BRYNDZA

ANJEL SMRTI

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 248. publikáciu.

Z anglického originálu *Lethal Vengeance*, vydaného vydavateľstvom Raven Street Limited
v roku 2024, preložil do slovenčiny Michal Zidor.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Vydanie 1., 2024
Počet strán 432
Tlač CPI Moravia Books s.r.o.

Copyright © 2024 by Raven Street Limited
Cover © Henry Steadman 2024

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2024
Translation © Michal Zidor, 2024

Táto kniha je fikciou. Mená, postavy, firmy, organizácie, miesta a udalosti, ktoré nie sú verejne známe, sú buď výplodom fantázie autora, alebo sú použité fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými alebo mŕtvymi, je čisto náhodná.

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú **bez súhlasu nositeľa práv zakázané**.

ISBN 978-80-8090-797-6 (ePub)
ISBN 978-80-8090-796-9 (pdf)
ISBN 978-80-8090-795-2 (print)

NÁZORY ČITATEĽOV NA ROBERTA BRYNDZU

„Stúpajúca hviezda britských kriminálok.“

– Irish Independent

„Nebudete sa vedieť odtrhnúť od príbehu, v ktorom brilantne vykreslená detektívka Erika Fosterová neúnavne pátra po jednom z najdesivejších zloduchov moderných kriminálok.“

– Jeffery Deaver,

autor medzinárodne uznávaných bestsellerov #1

„Triler od majstra napätia, z ktorého budete mať zimomriavky.“

– M. J. Arlidge, autor medzinárodných bestsellerov

„Táto ostro napísaná a skvele zosnovaná detektívka vás uchváti pri každom zvrate v príbehu, pričom graduje do úžasného vyvrcholenia.“

– Publishers Weekly

„Strhujúci román, ktorý nebudete vedieť pustiť z rúk. Neuveriteľne dobrá zápleтка s dokonale vykreslenými postavami a ostrým, detailným štýlom písania.“

– **Robert Dugoni**, autor Wall Street Journal bestsellerov #1

„Postavy Roberta Bryndzu sú vykreslené tak živo – dokonca aj tie najmenej významné – a sú dokonale ľudské a unikátne nedokonalé. Jeho zápletky sú šikovne premyslené, originálne a skvelé, a jeho cit pre načasovanie je mučivo bezchybný.“

– **Augusten Burroughs**, autor New York Times bestselleru
Running with Scissors

„Strhujúce, napínavé čítanie od majstrovského autora, ktorý nikdy nesklame.“

– **Rachel Abbottová**, autorka multimiliónových bestsellerov

*Túto knihu venujem všetkým mojim
literárnym prekladateľom po celom svete.*

*„Odplata je v mojom srdci, smrť v mojej ruke.
Krv a pomsta mi búšia v hlave.“*

William Shakespeare, Titus Andronicus

1

PIATOK 13. JANUÁRA 2023

Prosím, Bože, nech to nie je žiadosť o ruku, pomyslela si detektív šéfinšpektorka Erika Fosterová. Zahľadela sa cez preplnenú reštauráciu na Igora, ktorý sa rozprával s jedným z čašníkov v bielom saku. Na niečom sa s ním dohadoval. Chcel od neho, aby ponoril do čokoládového suflé prsteň?

Ich večerné rande prebiehalo v piatkový večer uprostred januára. Zhodou okolností bol piatok trinásteho a po tom, čo zmizli vianočné dekorácie, všetko pôsobilo akosi fádne.

Reštaurácia sa nachádzala na vrchnom poschodí OXO Tower. Vzali si stôl pri okne. Erika sa zvrchu dívala na nábrežie Temže a rieku prúdiacu pod ňou ako čierny atrament, odrážajúcu siluety londýnskych ulíc žiariacich v temnote. Bola unavená po dlhom dni papierovačiek a účasti na súde, kde predkladala dôkazy nepríjemnému advokátovi o človeku obvinenom z niekoľkonásobného znásilnenia. Toto miesto bolo príliš nóbl. Čašníci mali biele rukavičky a po oboch stranách taniera ležalo príliš veľa nožov a vidličiek. Navyše sa vo svojich večerných šatách cítila nepohodlne.

„Došľaka,“ zanávala potichu Erika, keď sa Igor vrátil k stolu. Očividne sa veľmi snažil, aby vo svojom najlepšom čiernom saku vyzeral dobre.

Potom sa hlasnejšie opýtala: „O čo šlo?“

„Len som chcel mať istotu, že šampanské bude poriadne vychladené,“ odvetil Igor s úškrnom. Čašník sa objavil s fľašou šampanského zabalenou v bielej látke a ponúkol im ju ako novorodeniak. Igor sa na ňu pozrel cez svoje okuliare s korytnačím vzorom a prikývol. Čašník chvíľku bojoval s korkom a nakoniec sa mu ho podarilo vytiahnuť.

„To bol pekný zvuk,“ poznamenal Igor.

„Áno, pane. Dávame si na tom záležať,“ odvetil s nacvičenou zmesou úctivosti a povýšenosti. „Ráči madam ochutnať?“

Madam by najviac privítala, keby si tu nechal tú fľašu a odpálil, pomyslela si Erika, navonok sa však usmiala a prikývla.

Nalial jej trochu šampanského do pohára, a kým z neho odpíjala, čašník odstúpil. Šampanské nemala práve v láske a najradšej by ho vymenila za chladnú plechovku limonády, ktorou by zapíjala čipsy, všimla si však, že Igor čaká na jej verdikt, a tak tú myšlienku zapudila. Správala sa hnusne. Koľko slobodných žien by sa potešilo, keby ich vzal do drahej reštaurácie muž, ktorého milovali?

„Je veľmi dobré,“ zhodnotila. Čašník sa naklonil nad stôl a naplnil oba poháre. Skláňal k nim pohľad s rozšírenými nozdrami.

„Je to nejaká špeciálna udalosť? Výročie svadby?“ opýtal sa, položil na stôl vedierko na stojane a vsunul fľašu šampanského do ľadu.

„Nie sme zosobášení,“ odvetila Erika.

„Ešte nie,“ dodal Igor a žmurkol na ňu. Erike trochu zovrelo žalúdok a zaťala zuby.

Ach. Môj. Bože. Teraz si klakne na koleno medzi všetkými tými ľuďmi.

Ani po štyroch aj niečo rokoch Erika nevedela, ako má Igora volať. *Môj chlapec?* Nie, neboli predsa tínedžeri. *Milenec?* Nie. To slovo sa jej vôbec nepozdávalo. *Partner?* Áno, „partner“. Neboli právnici, bola to však najlepšia voľba.

„Dala by si madam ďalšie pečivo?“

„Nie.“

„Prosím, ochutnajte naše špeciálne vyberané olivové oleje. Skvele sa hodia k chlebu.“

„Super,“ dostala zo seba Erika cez zaťaté zuby, hoci sa pokúšala o úsmev.

„Máte nejaké otázky týkajúce sa menu?“

„Nie!“ odsekla.

Ťukol o seba podpätkami, mierne sa im uklonil a odkračal. Igor sa načiahol ponad stôl a podvihol svoj pohár. Štrngli si. Erika si nervózne odpila, zatiaľ čo Igor zaklonil hlavu a vyprázdnil do seba takmer celý pohár. Materiál jeho saka sa mu napol na hrudi a Erika si všimla, že je na jednom mieste vydutý. Niečo mal vo vrecku. Pocítila, ako ňou prešla vlna zachvenia.

Má tam prsteň v škatuľke, pomyslela si.

Igor sa k nej načiahol, položil ruku na tú jej a zhlboka sa nadýchol. „Erika, ja...“

Erika stiahla ruku a prudko vstala. „Potrebujem ísť na záchod.“

„Dobre,“ odvetil a zamračil sa. „Všetko v poriadku?“

„Hej. V pohode.“

Erika vykročila cez miestnosť plnú ľudí, takmer sa zrazila s dvoma čašníkmi nesúcimi obrovskú narodeninovú tortu pokrytú zapálenými sviečkami.

Potrebujem vzduch. Chodba za reštauráciou bola úzka a hemžila sa personálom. Nastúpila do plného výťahu a stisla tlačidlo prízemia. Cítila, ako sa jej v hrudi vzmáha panika. Pocit, že sa nevie poriadne nadýchnuť. Telá, ktoré sa na ňu tlačili v maličkom výťahu, tomu vôbec nepomáhali, a keď sa dvere otvorili, pretlačila sa cez ne, ignorujúc ich podráždené poznámky a nahnevané tváre.

Až po tom, čo sa ocitla vonku a dýchala svieži, mrazivý vzduch pri rieke, cítila, ako sa tep jej srdca spomalil. Zovrela zábradlie pri múre nábrežia a užívala si dotyk chladnej ocele na pokožke.

Telefón nechala na stole v reštaurácii, mala však svoju peňaženku a policajný odznak metropolitnej polície vo svojej malej trblietavej kabelke. Zvažovala, či nemá ísť pešo na stanicu Waterloo a nevziať si taxík domov. Aspoň nateraz by tým zabránila ponuke na sobáš. Siahla do kabelky a našla malý balíček cigariet. Boli staré a trochu pokrčené, stále sa však dali fajčiť. Práve okolo nej prechádzal nejaký muž a poprosila ho o oheň. Keď zakryla plameň dlaniami a zapálila si cigaretu, zapaľovač ožiaril jeho úzku, hranatú tvár. Poďakovala mu a vďačne do seba nasala dym.

„Nezostalo nás veľa – fajčiarov,“ poznamenal s úsmevom a potom bol zrazu preč.

Erika vydýchla, pocítila silný nával nikotínu a pozorovala, ako ju minula vlečná loď, zápasiaca so silným prúdom rieky. Fajčiť začala opäť len nedávno. Tu a tam jedna cigareta. V poslednom čase to bolo viac než len tu a tam. Naozaj ju chcel Igor požiadať o ruku bez varovania? Žili oddelene. Igor mal vlastný byt neďaleko jej domu v Blackheathe a niekoľkokrát do týždňa u nej prespával. Keby ju požiadal o ruku, všetko by sa zmenilo. Mal syna Toma z prvého manželstva. Stala by sa manželkou a nevlastnou matkou.

Nie. Igora milovala a s Tomom si boli veľmi blízki, toto by však nedokázala. Erika už bola vydatá. Mark s ňou pracoval na polícii a pred takmer deviatimi rokmi ho zabili pri nevydarenej drogovej razii spolu s ďalšími štyrmi kolegami. Erika tú akciu viedla. Vtedy bola nadriadenou dôstojníčkou a vzala vinu na seba. Stále za to cítila zodpovednosť a vinu. Bolo to niečo, čoho sa nikdy nezbaví.

Nemohla sa opäť stať manželkou. Mark bol jej manžel. A stále by mal byť jej manželom. Film *Sliding Doors* ju hlboko ovplyvnil: rozmýšľala, či neexistuje iná verzia jej života, v ktorej sa policajná dodávka v ten osudový deň pokazila. K zásahu nikdy nedošlo a Erika s Markom žili šťastne naveky.

Cigaretu dofajčila príliš rýchlo. Naposledy si potiahla a zahodila ohorok do vody. Tu v chlade a tichu sa cítila pokojnejšie. Jednoducho bude musieť byť úprimná. Igora a ich spoločný život milovala. Môžu byť spolu, ale každý s vlastným priestorom, takto to bude musieť stačiť. Takto to bude musieť prijať.

* * *

Erika si uvedomila, že sa vrátila do budovy inými dverami, až keď sa ocitla sama vo výťahu idúcom nahor. Práve chcela stlačiť tlačidlo, ktoré by ju vrátilo späť na prízemie, keď sa výťah s ľahkým trhnutím zastavil a dvere sa otvorili do prázdnej chodby.

Začula ženský hlas, rozliehajúci sa po chodbe: „Áno, polícia, prosím... Je tu telo. Zomrel nejaký muž.“

Erika vystúpila z výťahu. Kde bola? Vyzeralo to ako jedno z obytných poschodí budovy. Boli tu rady bielych dverí so zlatými číslami a vedľa vozíka upratovačky, pri otvorených dverách na konci chodby, stála staršia žena v legínach. Na rukách jej svietili žlté

rukavice a predlaktím si utierala oči. Mala strapaté červené vlasy a poriadny nános oranžového mejkapu.

„Je to budova OXO Tower, štvrté poschodie na nábřeží. Áno, ďakujem.“

„Je všetko v poriadku?“ oslovila ju Erika.

Žena ukončila hovor. „Toto je súkromné poschodie,“ upozornila ju žena zamračene. „Iba pre rezidentov.“

„Som policajná dôstojníčka.“

Žena si prezrela Eriku od hlavy po päty, civela na jej dlhé večerné šaty, ktoré jej celkom nesedeli. Erika bola vďačná za to, že má pri sebe policajný preukaz. Ukázala ho žene, ktorá si zahryzla do pery. *Ach*, dalo sa vyčítať z jej tváre a zdalo sa, že sa jej uľavilo.

„Tam vnútri je mŕtve telo,“ povedala a ukázala hlavou na otvorené dvere. „Nejaký muž.“

Erika nahliadla dovnútra. Rozprestierala sa pred ňou moderná rozľahlá obývačka s oknami, z ktorých bol výhľad na žiariacu siluetu londýnskych ulíc.

„Je tam ešte niekto?“

„Nie. Ten muž je na posteli.“ Erika zbadala gumené rukavice položené na vozíku upratovačky. „Keď upratujem, väčšinou je tu prázdno. Teraz je to prvýkrát, čo ho vidím... po príšerne dlhom čase.“

Erika si natiahla gumené rukavice.

„Zostaňte tu, prosím,“ prikázala jej a bez toho, aby si spomenula na Igora a jej strach z ich vzťahu, vstúpila do bytu.

2

Drevená podlaha zavrzgala a vo vzduchu sa vznášal čudsný pokoj, ako ťaživý pocit pred búrkou. Svetlá z londýnskych ulíc vrhali ostrú žiaru do obrovskej obývačky a kuchyne a ticho narúšalo len tlmené bzučanie. Za veľkým bledým gaučom v tvare L bolo zabudované obrovské akvárium. Niekoľko medúz s bielou kupolou sa nahaňovalo a pohybovalo v akváriu v rytme vzduchovej pumpy a dve žalostne pôsobiace ploché sivé ryby bez žmurknutia splývali medzi bublinkami.

Modré svetlo z akvária sa odrážalo od draho pôsobiacich oceľových kuchynských skriniek a pultov. Nebolo tu vidieť žiadne spotrebiče, kuchyňa bola čistá a zdalo sa, že ju používajú len občasne najatí kuchári.

Erika prešla po žilkovaných oranžovo-hnedých podlahových kameňoch k pootvoreným dverám vedúcim z kuchyne. Keď v nozdrách pocítila starý známy hnilobný pach smrti, zaváhala na prahu, potom otvorila dvere dokorán.

Hrubé závesy boli zatiahnuté, len uprostred zostala asi pätnásťcentimetrová medzera. Oranžové lúče slnka ožarovali bledé telo veľkého nahého belocha ležiaceho na posteli.

Erika nevedela nájsť vypínač, preto rozťahla závesy a vpustila dovnútra svetlo, ktoré zaplavilo celú miestnosť. Okrem veľkej manželskej postele s čiernymi obliečkami tu nebol žiaden nábytok. Muž ležal na bruchu, ruky a nohy mal spútané za chrbtom a stiahnuté povrazom, ktorý mu držal všetky končatiny pri sebe. Hlavu mal zaklonenú, obrátenú smerom k závesom, a ústa mal prelepené lepiacou páskou. Pokožku mal bledú a ochabnutú, ako nedovarený puding. Erika sa k nemu načiahla a skontrolovala mu pulz.

Áno. Jednoznačne mŕtvy.

Žltohnedé nohavice, tričko a kravata ležali na kope na zemi napravo od postele. Erika prehľadala vrecká nohavíc, pričom sa snažila hýbať s dôkazmi čo najmenej, a našla v nich koženú peňaženku a malú štvorcovú bielu obálku. Peňaženka bola až na jedinú kartičku prázdna. Bol to preukaz Dolnej snemovne parlamentu pre Nevillea Lomasa, konzervatívca parlamentu pre severovýchodné Surrey.

Obálka nebola zalepená a vnútri objavila tri polaroidové fotografie. Na prvej Neville Lomas ležal na posteli, bol oblečený a zrejme živý, pričom bezvýrazne hľadel do objektívu. Na druhej fotke bol nahý a ležal na chrbte a na tretej bol zviazaný povrazmi. Erika držala fotografie iba za okraje, dávala si pozor, aby sa ich nedotýkala na oboch plochách. Otočila ich. Každá z nich bola podpísaná niečím, čo vyzeralo ako čierne pero Sharpie, rozvláčnym, takmer detským podpisom:

ANNABELLE

„Ste v poriadku?“ oslovil ju niečí hlas.

Erika sa strhla, fotky jej takmer vypadli z rúk. Staršia žena s príduseným hlasom a červenými vlasmi stála vo dverách. Erika si spomenula, že svoj telefón nechala hore v reštaurácii pri Igorovi. Strčila polaroidové fotky späť do obálky. „Môžem si od vás zavolať, prosím?“

Žena sklonila pohľad k mužovi na posteli a potom sa zadívala na Eriku. „Hej,“ prisvedčila.

Erika pristúpila k žene a vyviedla ju do obývačky. Musí sem čo najrýchlejšie privolať svoj forenzný tím. Pocítila, ako sa jej zmocnilo vzrušenie. Vysokopostavený zavraždený znamená, že ju čaká významné vyšetrovanie. Žena sa zastavila pri gauči a položila ruku na operadlo.

„Ako sa voláte?“ opýtala sa Erika.

„Anna Mária Rossová.“ Zhlboka si vzdychla. „Môžem si na chvíľu sadnúť?“

Jej výrazná tvár zbledla a Erika si všimla, že sa jej trasú ruky. „Predtým som ho nevidela tak... dôkladne.“ Potľapkala si po vreckách svojich legín, vytiahla pokrčený balíček cigariet, malú drevenú sošku Panny Márie a potom starý popraskaný smartfón. Chcela položiť cigarety na kamenný kávový stolík, Erika sa však načiahla a vzala ich.

„Nie, toto je miesto činu.“

Erika si uvedomila, že to nie je figúrka Panny Márie, ale zapalovač.

„Prepáčte. Som z toho zmätená. O chvíľočku budem v poriadku... Kúpila som to v Lurdoch,“ dodala, keď si všimla Erikin pohľad. „Bola som tam so svojou sestrou. A s mamou.“

„Ste nábožensky založená?“

„Nie. A nezanechalo to v nás žiaden náboženský dojem. Všetky sme sa celý čas hádali.“

Anna Mária podala Erike svoj telefón a Erika zavolala na ústredie policajnej stanice Lewisham Row, žiadajúc o posily a forenzný tím.

„Kedy ste prišli na toto poschodie a otvorili dvere bytu?“

„Len niekoľko minút pred vami.“

„Pracujete tu na plný úväzok?“

„Upratujem v celom objekte.“

„Sú toto rezidenčné byty?“

„Hej, ale oni sú radšej, keď ich voláme ‚apartmány‘. Celé toto poschodie a jedno nad ním a pod ním. Upratujeme ich raz týždenne.“

„My?“

„Agentúra, pre ktorú pracujem. Hoopers Limited.“

„Ten zavraždený muž tento byt vlastní?“

„Neviem. Je celý poviazaný.“ Hlas sa jej prvý raz zlomil a Erika si uvedomila, že doteraz vyrovnanosť len predstierala.

„Poznáte niekoho z rezidentov, s ktorým by som sa mohla porozprávať?“

„Myslíte si, že sa rozprávajú s ľuďmi, ako sme my? Vidím, ako prichádzajú a odchádzajú kadejakí ľudia. Vždy iní. Niekedy musíme upratovať po večierkoch...“ Pokrčila nos. „Človek by si myslel, že snobi sú čistotnejší než takí ako my, tak to však nie je. Samá špina.“

Začuli mechanické hrkotanie výťahu, ktorý prešiel okolo.

„Ďakujem, že som si od vás mohla zavolať,“ povedala Erika a podala telefón, cigarety a zapaľovač Anne Márii. Pomohla jej vstať a spoločne vyšli späť na chodbu.

Dvere výťahu sa s cinknutím otvorili a vyšli z neho dvaja uniformovaní policajti. Muž a žena, obaja belosi. Mladé tváre mali červené od chladného vonkajšieho vzduchu a výrazné bundy postriekané dažďovými kvapkami.

„Štvrté poschodie, byt číslo šesť; mal by byť na konci chodby,“ ozval sa hlas vo vysielacke na opasku policajtky, opakujúci to isté, čo Erika povedala do telefónu.

„Vy tu upratujete? Musíme vás požiadať, aby ste opustili tento priestor, prosím,“ oslovila ich žena, keď si všimla otvorené dvere bytu. Podržala pred nimi ruku, aby Eriku a Annu Máriu odvieďla preč.

„Som detektív šéfinšpektor Erika Fosterová,“ odvetila Erika, trochu podráždená tým, že si tá mladá žena myslela, že je upratovačka. Obaja policajti si ju prezreli od hlavy po päty, pričom sa pohľadmi zastavili na jej gumených rukaviciach a čiernych večerných šatách s flitrami.

„Ja budem rada, keď odtiaľto zmiznem,“ poznamenala Anna Mária, chytila rúčku svojho vozíka a pokúsila sa ho v úzkom priestore obrátiť.

„Som strážnička Dahlia Becková. Toto je môj kolega Glenn Constance,“ predstavila ich mladá policajtká. Bola krásna, s veľkými hnedými očami a so zovretými, našpúlenými perami. Erike pripadala ako mladá herečka, ktorej dali rolu policajtky v televíznom seriáli, a jej uniforma bola taká nová, že vyzerala takmer ako kostým. Jej kolega Glenn bol rovnako pekný. Mal výraznú sánku a takisto pôsobil ako herec, zdalo sa však, že nemal Dahliinu sebadôveru. Erika si všimla, že neustále prehĺta a v očiach mu zbadala náznak strachu.

„Dobrý večer, madam,“ pozdravil ju. Anna Mária sa teraz snažila prepchať sa s vozíkom okolo nich.

„Môžete to nechať tak, prosím?“ obrátila sa k nej Erika. „Potrebujem, aby ste tu zostali a podali výpoveď.“

Dahlia zapípala vysielacka.

„To je ústredňa. Máte kontakt?“ opýtal sa hlas.

Dahlia nespúšťala pohľad z Eriky a chytila do ruky vysielacku. „Je tu dáma, ktorá tvrdí, že je detektív šéfinšpektor Fosterová, ale ešte sme ju formálne neidentifikovali,“ povedala do vysielacky.

Eriku to podráždilo. *Formálne identifikovanie? Ja nie som to mŕtve telo.* Erika bola pri svojej výške stoosemdesiat centimetrov vyššia než Dahlia. Naklonila sa k nej a uchmatla jej vysielacšku z opasku. Nech je prekliata, ak ukáže svoj preukaz tomu nafúkanému dievčaťu.

„Tu je Erika Fosterová. To si ty, Vicky? Prepínam,“ opýtala sa, pretože spoznala hlas muža, s ktorým hovorila predtým.

„Áno, madam. Prepínam.“

„Prosím, potvrdíš tuto strážničke Dahlii Beckovej, že máme na ceste posily a ľudí z forezného? Prepínam.“

„Dorazia asi o dvanásť minút. Prepínam.“

Erika pustila vysielacšku a zaznamenala, že Dahlia je rovnako podráždená.

„Iba si robím svoju prácu, madam.“

Erika sa obrátila ku Glennovi. „Zdá sa, že zosnulý je poslanec za konzervatívcov, Neville Lomas. Ešte som ho formálne neidentifikovala, ale choďte, prosím, na recepciu a skúste získať viac informácií.“

„Áno, madam.“

„A mám pre vás prácu,“ otočila sa Erika k Dahlii. „Potrebujem, aby ste zašli do reštaurácie na vrchnom poschodí.“

3

Igor už rozmýšľal, či Erike neprišlo zle. Zdržala sa na toaletách dosť dlho. Čašník mu naplnil pohár šampanského dvakrát a Igor sa začínal cítiť pripito.

„Je s dámou všetko v poriadku, pane?“ opýtal sa čašník.

„Nie som si istý,“ pripustil Igor. Utrel si spotené dlane o nohavice. Golier košele mu odrazu pripadal pritesný. Erikin telefón ležal na stole hneď vedľa jej taniera.

„Šéfkuchár mi oznámil, že vaše jedlo je už takmer pripravené... Mám s ním počkať?“ Igor vrhol pohľad na dvere a prešiel si prstom popod golier. „Vyhovovalo by to dáme?“

„Nie. Prineste to. Skočím ju skontrolovať.“

Na okenné tabule bubnoval dážď a Igor mal pocit, že večera sa obrátila proti nemu. Erika nebola z myšlienky na nóbl večeru bohvieako nadšená. Mal sa držať toho, čo mu pôvodne vravel inštinkt: ryba s hranolčekmi. Igor položil svoj obrúsok na stôl a práve sa chystal vstať, keď do reštaurácie vstúpila dobre vyzerajúca mladá žena v policajnej uniforme a vo výstražnej reflexnej veste a vybrala sa priamo k jeho stolu. Celá miestnosť stíchla a monotónna hudba v pozadí odrazu akoby znela hlasnejšie.

„Ste Igor... Muck?“ spýtala sa žena po pohľade do svojho zápisníka.

„Číta sa to Mak, ale áno, som to ja. Je všetko v poriadku?“

Opäť sa objavil čašník s vystrašeným pohľadom a trochu spotebný. „Dobrý večer, dôstojníčka. Môžem vám pomôcť?“

Policajtko ho ignorovala. „Som strážnička Dahlia Becková,“ obrátila sa k Igorovi znudene. „Mám pre vás správu od detektív šéfinšpektora Eriky Fosterovej.“

„Čože?“

„Správu,“ zopakovala Dahlia pomaly. „Od Eriky. Poznáte ju? Ona tvrdí, že vás pozná.“

„Áno, čo sa deje?“

„Požiadala ma, aby som vás informovala, že ju odvolali na miesto činu.“ K stolu dorazili dva taniere, z ktorých sa parilo, a Dahlia ustúpila, aby ich mohol čašník položiť na stôl. „Okrem toho ma poprosila, aby som jej priniesla jej telefón.“

Igor sa pozrel na hodinky. Erika bola preč dvadsať minút.

„Na aké miesto činu?“

Čašníci, ktorí priniesli jedlo, si premerali Dahliu pohľadom a vrátili sa do kuchyne, obsluhujúci čašník však zostal pri stole. Krátko sa zasmial. „Dôstojníčka, mohli by sme sa o tej veci porozprávať inde?“

„Kde je to miesto činu? V budove? Na toaletách?“ chcel vedieť Igor.

„To nemôžem komentovať,“ odvetila Dahlia.

„Musí to byť v budove. Mali sme spolu večerať!“

Dahlia sa zatvárila o trochu vlúdnejšie. *Na dolnom poschodí*, naznačila perami. „Je to jej telefón?“

Igor prikývol. „Erika je v poriadku?“

„Áno, je.“ Dahlia sa načiahla k stolu, vzala z neho mobil a odišla. Starší džentlmen spolu s niekoľkými ďalšími ľuďmi v reštaurácii vyvažovali za ňou oči, keď hrdo odkráčala.

Igor civel na dva taniere s jedlom. Obsluhujúci čašník sa na neho úlisne usmial.

„Dobrá chuť.“

* * *

Erika zaznamenala dlhú výpoveď Anny Márie a potom Isaac Strong, forenzný patológ, zavolał Eriku späť na miesto činu. Apartmán sa teraz hemžil foreznými pracovníkmi, ktorí odberali vzorky z dlážky v kuchyni a kúpeľni. Dahlia a Glenn požiadali Eriku, či by si mohli prezrieť miesto činu spolu s ňou. Dostali biele forezné kombinézy a policajný personál porozkladal oceľové debny vždy stopu od seba cez chodbu a obývačku až do kúpeľne, aby po nich mohli kráčať ako po stupienkoch bez toho, aby kontaminovali scénu.

Povrazy na mužovom tele niekto rozrezal, stále však ležal v rovnakej pozícii s rukami a nohami pritiahnutými k sebe. Oči mal dokorán. Pri posteli čakali nosidlá a policajný fotograf dokumentoval každý centimeter priestoru.

„Dobrá večer,“ pozdravil Isaac. Bolo mu vidieť len hnedé oči, vykúkajúce spod masky, ktorou mal zahalenú tvár. Na chvíľu sa zahľadel do Erikiných očí. „Mala si dnes večer zmenu plánu?“ Erika a Isaac boli mimo práce blízki priatelia a predtým mu v telefóne povedala o tom, ako ju Igor nečakane pozval na večeru.

„Áno... Čo nám môžeš povedať o tom všetkom?“ opýtala sa Erika, ukázala na telo muža a dodala: „Môžeš mi povedať čas úmrtia?“

„Dobrá pokus.“

„Tak aspoň približný odhad?“

Isaac si vzdychol.

„Jeho telo je v počiatočných štádiách rigor mortis,“ poznamenal a ukázal na ruky a nohy muža vytočené dozadu. „Zo všeobecného hľadiska môžem odhadnúť čas úmrtia v posledných dvadsiatich štyroch hodinách.“

„Takže od ôsmej včera večer,“ podotkla Erika.

„Podľa predbežného preskúmania má dve, možno tri zlomené rebrá a pravé plece má vyklbené, čo môže znamenať, že sa chcel prudko vymaniť zo svojich pút.“

Glenn stál pri Erike a nervózne si odkašľal.

„Myslíte, že to bol konsenzuálny sex?“ opýtal sa.

„Niektorí muži sa radi nechávajú zviazať,“ vložila sa do toho Dahlia.

„Ty o tom niečo vieš, však?“

„Vyser si oko, Glenn.“

„Hej! Trochu úcty, prosím,“ oboril sa na nich Isaac, ktorý bol z mladých policajtov zrejme rovnako podráždený ako Erika. Pristúpil k mužovej hlave. „Môžem dostať viac svetla?“ obrátil sa k jednému z forenzných pracovníkov. Ten naklonil jednu z lúčových bližšie. Doširoka otvorené oči sa rozžiarili odrazom jasnej žiarovky. Isaac chytil do rúk pinzetu s plochými koncami, uchopil ňou okraj lepiacej pásky a opatrne ju odlepil z mužovej tváre. Pod ňou mal žlté zuby vycerené v posmrtnnej grimase. Erika už jeho tvár videla v televízii, počas nejakej parlamentnej diskusie. Aj vtedy mal rovnakú grimasu, hoci živšiu. Isaac odstúpil a odložil lepiacu pásku do priehľadného plastového vrecúška na dôkazy. Podal ho jednému z forenzných pracovníkov, ktorý nabok nalepil štítok.

„Budeme potrebovať formálnu identifikáciu, povedal by som však, že je to Neville Lomas, rovnaký muž ako na parlamentnom identifikačnom preukaze a na polaroidových fotkách,“ zhodnotil Isaac.

Podal Erike fotografie, teraz už odložené vo forenzných vrecúškach. Erika si ich postupne prezerala s rastúcou hrôzou, pretože obrázky zrejme nasledovali v čase za sebou a akoby rozprávali príbeh. Prvá snímka zobrazovala Nevilla Lomasa ležiaceho oblečeného na posteli, ako bezvýrazne hľadí do objektívu. Na druhej fotke bol nahý a snažil sa zakryť sa. Na tretej mal zviazané ruky a nohy a oči podliate krvou.

„Zdá sa, že je dosť mimo,“ poznamenala Erika a opäť si prezrela fotky. Isaac prikývol.

„Kto dnes nazve svoje dieťa Annabelle?“ opýtala sa Dahlia, keď zbadala podpis na každej polaroidovej fotografii.

„To isté by sa dalo povedať o *Dahlíi*,“ nadhodil Glenn. Dahlia zagúľala očami.

„Skúsím ti posunúť výsledky z toxikológie čo najskôr,“ povedal Isaac a vrhol na dvoch mladých policajtov bočný pohľad. Na všetkých polaroidových fotografiách bol prach na zisťovanie odtlačkov prstov.

„Na fotkách nie sú žiadne odtlačky. Škoda,“ vzdychla Erika. Vrhla pohľad na forenzných pracovníkov, ktorí práve pátrali po odtlačkoch prstov na ráme postele. V ich špeciálnom prachu sa objavovali ďalšie odtlačky na stene pri hlave postele a okolo vypínačov svetla. Erika ustúpila, aby uvoľnila cestu fotografovi miesta činu ku kope oblečenia, ktoré stále ležalo na zemi pri posteli. „Tento prípad bude podrobne sledovaný. Môžem dostať spracované odtlačky prstov čo najskôr?“

„Prirodzene,“ prisvedčil Isaac.

„To znamená áno?“

„Áno.“

„A čo príčina smrti?“

„Erika, potrebujem spraviť pitvu.“

Erika obrátila pohľad späť k fotkám. „Keby aj člena parlamentu vzrušovalo to... čokoľvek to vlastne bolo... naozaj si myslíš, že by sa mu páčilo, keby ho pri tom niekto fotografoval?“ Zaznamenala, ako si Dahlia a Glenn vymenili pohľady. „Čo? Von s tým.“

Dahlia ukázala na jednu z forenzných pracovníčok, ktorá stála vo dverách do spálne a v ruke mala držiak na dáždnyky plný dlhých kožených jazdeckých bičikov.

„Na chodbe je skrinka plná BDSM pornografických časopisov a dévedečiek. A aj tohto,“ oznámila forenzná pracovníčka.

„Ešte nejaká iná jazdecká výbava?“ chcela vedieť Erika.

„Nie. Nemyslím si, že toto bolo používané na jazdenie na koňoch.“

„A čo ilegálne látky?“

Zavrtela hlavou. „Zatiaľ nič.“

„Ďakujem. Všetko to vezmite.“ Erika sa zahľadela na dôkazové vrecko s polaroidovými fotografiami. „Tá Annabelle mohla byť prostitútka, ktorú si najal.“

„Myslím, že preferovaný výraz je ‚sexuálna pracovníčka,‘“ poznamenala Dahlia.

Erika ju ignorovala. „Nenašli sme žiadne známky vlámania. Upratovačka odomkla vchodové dvere, vošla a objavila telo. Možno šlo o sexuálnu hru, ktorá sa zvrhla, a ten, kto bol do nej zapojený, možno spanikáril a utiekol. Alebo je to vražda, kde sa

niekto snažil, aby to vyzeralo ako sexuálna hra.“ Jej slová chvíľu viseli vo vzduchu a jediné, čo sa ozývalo, bolo cvakanie a blesk fotoaparátu fotografa miesta činu. „V každom prípade tu máme mŕtveho poslanca a bohviekoľko času nám zostáva, kým na to prídu médiá.“

4

Bolo už desať hodín večer. Erika si vyzliekla kombinézu a podala ju ľuďom z forenzného oddelenia, aby ju zabalili. Skontrolovala svoj telefón a zbadala sériu správ od Igora, v ktorých chcel vedieť, čo sa deje.

Ach, dočerta. Igor.

Dahlia a Glenn tiež odovzdali svoje overaly a Erika ich požiadala, aby začali vypočúvať obyvateľov apartmánov susediacich s bytom číslo šesť a potom sa šli porozprávať s vrátnikom budovy na prízemí.

Všimla si, že predtým sa vrátila od rieky oddeleným rezidenčným vchodom do budovy, nachádzajúcim sa vedľa vchodu do reštaurácie. Erika zbadala za stolom v hale sedieť nízkeho muža. Predtým tam nebol. Mal podozrievavú červenú tvár s vyčnievajúcimi zubami, ktoré Erike pripomínali zajaca v strednom veku. Keď mu ukázala svoj preukaz, podráždene si ju premeriaval pohľadom.

„Ako sa voláte, prosím?“ opýtala sa ho.

„Oliver Grant,“ odvetil, pričom áčko v slove „Grant“ vyslovil hlavne zubami.

„Boli ste tu celý deň?“

„Prišiel som o šiestej. Dupočul som sa, že sa niečo stalo hore na štvrtom poschodí. Prišli ste mi poskytnúť viac informácií? Som za túto budovu zodpovedný a nemám rád, keď nie som v obraze.“

Erika si všimla niekoľko malých obrazoviek bezpečnostných kamier zobrazujúcich budovu z rôznych uhlov.

„Zaznamenávajú vaše bezpečnostné kamery chodby vnútri budovy?“ položila mu Erika otázku, hľadiac na obrazovku kamery snímajúcej hlavný vchod.

„Nie sú to *moje* bezpečnostné kamery. Patria tejto budove.“

„Samozrejme,“ odvetila Erika, ktorá nemala v úmysle nechať sa týmto pichlavým, panovačným krpatým mužom vyprovokovať.

„Súkromie svojich rezidentov berieme veľmi vážne. Nemáme nič, čím by sme zaznamenávali vnútorné chodby.“

„A čo výťahy?“

„Hlavné dva výťahy, ktoré slúžia rezidenčným oblastiam, nie sú vybavené bezpečnostnými kamerami,“ poznamenal.

„Čo vlastne vaše kamery zaznamenávajú?“

„Predný vchod pri Thames Path, vchod pre obchodníkov a nkladaciu rampu pre budovu a reštauráciu. Služobný výťah reštaurácie, vchod do reštaurácie a bar. A túto halu.“

„Musia sa tu hostia zapísať?“

„Prirodzene.“

„Rezidenti?“

„Nie.“

„Ako viete, kto je rezident a kto nie?“

„Ehm... Jednoducho to vieme.“

„Nedávno som tade prešla a vy ste neboli za stolom.“

„Musel som byť v zadnej kancelárii.“

Erika zbadala ďalej na chodbe dvere do malej kancelárie. „Pracovali ste tu včera večer?“

Kým stihol odpovedať, dvere za nimi sa otvorili a zavial k nim svieži vietor od rieky. V sprievode vysokého tmavého muža s jazykmi na tvári od akné, ktorý mohol mať niečo pred štyridsiatkou, šiel chudý plešivejúci muž v sivom obleku a dlhom plášti. Bol bleďý a pod ľavým okom mal hnedé materské znamienko, pôsobiacie ako chrasta.

„Pán Grant. Dobrý večer,“ pozdravil ho mladší muž, ignorujúc Eriku.

„Dobrý večer, superintendent Fisk,“ odzdravil Oliver a odhalil pri úsmeve zuby.

„Superintendent?“ zopakovala Erika. Nespoznávala ani jeho, ani jeho spoločníka.

„Áno.“

„Ja som detektív šéfinšpektor Erika Fosterová.“ Zaznamenala, ako si ju obaja muži prezerajú od hlavy po päty v jej večerných šatách.

„Som superintendent Dan Fisk, West End Central. Ďakujem, že ste ma tu zatiaľ zastúpili,“ dodal s úsmevom. Nepredstavil svojho spoločníka s maličkými čiernymi očami, ktorými si prezeral chvíľu Eriku, chvíľu halu okolo seba.

„Zastúpila? Ja som bola prvá dôstojníčka na scéne, pane,“ namietla Erika.

Muž v saku ukázal za stôl na výťah, ktorý sa práve otvoril. „Pôjdem dopredu,“ zamrmľal. Dan prikývol.

„Kto je to?“ opýtala sa Erika, keď nastúpil do výťahu a dvere sa za ním zavreli.

„Ach. Tá otázka trochu prevyšuje vašu aj moju právomoc,“ odvetil Dan. V hlase sa mu neozývala žiadna nevraživosť, zdalo sa však, že svoje žovialne správanie hrá. „Uvedomujete si, ehm, kto je naša obeť?“ pokračoval stíšeným hlasom a odstúpil od stola.

„Ešte sme ho formálne neidentifikovali, ale áno.“

„Dobre. Fajn. Ja to tu teraz prevezmem, Erika. Ďakujem, že ste to tu udržali pod kontrolou.“

„Počkajte chvíľu. Pane, kto vás zavolať?“

Tá otázka ho zrejme prekvapila. „Prečo je to relevantné?“

„Mám dostatočnú hodnosť na to, aby som to mohla vedieť.“

„Samozrejme. Nie je to vaša vina. Zavolala mi iná dôstojníčka. Myslela si, že by som mal vedieť o takom citlivom prípade.“

„Kto?“

„Kto mi zavolať?“

„Áno. Kto vám volať?“

Zdalo sa, že v myslí pátra po mene tej ženy. „Jedna z mojich uniformovaných policajtiiek, Dahlia Becková. Zareagovala na vaše zavolanie s ďalším dôstojníkom z West End Central.“

Erika naňho chvíľku mlčky hľadela. „Kedy vám volala?“

Dan sa zasmial. Erike sa nepáčil. Správal sa k nej, akoby mu dávala nezmyselné otázky. „Asi pred hodinou.“

Vtedy Erika zaznamenávala výpoveď upratovačky Anny Márie.

„Iba sa snažím pochopiť, prečo by uniformovaná strážnička, ktorá dostala uniformu len prednedávnom, mala takú guráž, že by vám zavolala bez toho, aby mi to oznámila.“

„Rozumiem tomu dobre, že ste zo stanice Lewisham Row v južnom Londýne?“

„Áno. Lenže s týmto to nemá nič spoločné. Pane, odovzdávanie informácií vyššie postaveným dôstojníkom je moja práca.“

Dan prikývol a usmial sa, až Erike zovrela krv. Zdalo sa, že je imúnny proti všetkému, čo Erika vraví. Začal mu vyzvárať telefón vo vrecku.

„Prepáčte. Potrebujem to vziať. Ďakujem, Erika. Teraz môžete ísť a užiť si zvyšok svojho večera.“ Prijal hovor. „Áno, Peter. Práve som to prevzal.“ Prišiel výťah, dvere sa otvorili a vošiel dovnútra.

Erika naňho hľadela, kým sa dvere nezatvorili. Bol ponorený do konverzácie. Obrátila sa späť k Oliverovi. „Pracovali ste tu včera večer?“

„Nie. Nepracoval. A ak odchádzate, musíte sa mi tu podpísať,“ dodal s triumfálnym zubatým úsmevom.

* * *

Glenna Constancea odvolali z výsluchu susedov a prideliť mu úlohu odviezť Eriku domov v jeho služobnom aute.

Zatiaľ čo bez slov sedeli vo vozidle a smerovali z centrálného Londýna na Old Kent Road, Erika penila od hnevu. Spravila tú chybu, že si sadla na zadné sedadlo, preto jej neuniklo, ako ju Glenn okukuje v spätnom zrkadle.

„Nikdy som nebol v Blackheathe,“ ozval sa, aby prelomil mlčanie, keď míňali stanicu New Cross a obrovské nákupné centrum Sainsbury's. „Počul som, že je to pekná oblasť.“

„Je,“ prisvedčila Erika.

Glenn prikývol. „Ja som z Croydonu.“

„Do centra Londýna je to kus cesty.“

„Ani nie. Chodievam električkou.“

„Je superintendent Dan Fisk vaším guvernérom vo West End Central?“

Usmial sa.

„Čo je na tom smiešne?“

Glennov úsmev ochabol. „Prepáčte, ale výraz guvernér človek nepočuje často.“

„Hej. Som stará škola. So superintendentom Fiskom bol aj ďalší muž, ktorý sa nepredstavil. Sivý oblek, plešivý. Materské znamienko pod okom.“

„Chcel vidieť telo.“

„Ukázal nejaký preukaz?“

„Nie. Superintendent Fisk sa zapísal zaňho. Možno bol zo štátnej služby.“ Erika prikývla a pozrela sa z okna. Bolo jej jasné, že nechcú, aby bola reportáž o členovi parlamentu, ktorý zomrel pri bizarnej sexuálnej hre, rozmazaná vo všetkých médiách, zatienila ich politiku a prácu s verejnosťou. Erika obrátila pohľad späť. Glenn ju stále pozoroval. „Som rád, že som vás stretol. Teda že som s vami mohol pracovať.“

„Naozaj? Prečo?“

Zdalo sa, že ho zachvátili rozpaky.

„Keď som sa zaučal v Hendone, ako súčasť výcviku použili jeden z prípadov, ktorý ste vyriešili.“

„Vážne? Ktorý prípad?“

„Elias Mills. Majiteľ kaviarne, ktorý zavraždil deväť žien a servíroval ich v kari. Podozrievali ste ho, jemu sa však podarilo všetko schovať. Z mäsa pripravil jedlo, kosti zomlel a prášok vysypal do kanálov...“

Tento prípad bol počas jej prvých rokov policajnej dôstojníčky v Manchestri zďaleka najznámejší. Aj Mark na ňom pracoval s ňou. „Rozhodli ste sa sústrediť na to, čo robí s vlasmi. Jeho priateľka bola kadernička v miestnom salóne a ona sa ich zbavovala.“

„A aj skalpov,“ dokončila Erika, pričom si spomenula na deň, keď ten prípad rozlúskli, ale aj na zápach hnijúceho mäsa.

„Bolo to inšpirujúce,“ dodal, potom sa však očividne zahanbil za svoje nadšenie.

„Koľko máte rokov?“

„Dvadsaťpäť, madam.“

Ježiš. Dvadsaťpäť. Ubehlo dvadsaťsedem rokov, odkedy Erika ukončila Hendonskú policajnú akadémiu. Pred celými vekmi. V tom čase žila v Spojenom kráľovstve len šesť rokov, bola zasnúbená s Markom a bola plná nádeje do budúcnosti.

Keď pozorovala Glennov obraz v spätnom zrkadle, mala chuť opýtať sa ho, či je tiež plný nádeje do budúcnosti a o čom sníva. Tá otázka jej však pripadala neprimeraná. Kúžlo sa vytratilo a po zvyšok cesty spolu už neprehovorili. Erika zo seba nedokázala striasť večerné udalosti. Aj superintendent Dan Fisk bol oveľa mladší než ona, napriek tomu však prikvitol so svojou vysokou hodnosťou a prebral jej prípad. Erika bola hrdá na svoju hodnosť detektív šéfinšpektora, vždy si však myslela, že bude postupovať ďalej. V policajnej zložke si spravila toľko nepriateľov, že si tým zaistila nulovú šancu na povýšenie. Doteraz bola vo svojej kariére zásadová – vykonať dobrú vec často nutne znamenalo spraviť si z niekoho nepriateľa –, lenže v poslednom čase ju zmáhala frustrácia. Zasekla sa na mieste.

Spomenula si na svoj dlhý deň na súde, kde pozorovala muža, o ktorom vedela, že je vinný zo znásilnenia, no kvôli dobrému obhajcovi ho aj tak oslobodia. Naozaj bude schopná niekedy niečo zmeniť? Ako dlho potrvá, kým ju začnú vytláčať a vyvíjať na ňu tlak, aby odišla do dôchodku? Päť rokov? Menej?

Keď sa dostali do Blackheathu, Erika poslala Igorovi správu: *Mrzí ma to. Si hore?*

Ubehlo niekoľko minút. Neodpovedal. Keď dorazili k Erikinmu terasovému domu s výhľadom na vresovisko, zbadala, že v oknách sa nesvieti.

Auto zaparkovalo pred domom a Erika pocítila náhle nutkanie odovzdať Glennovi nejakú múdrosť či radu, nič jej však nenapadlo. A tak mu len popriala dobrú noc.